

egy privát egyénnél. 3 szobár adott ki, de nagyon tiszták voltak. Az egész ház egy patyolat volt, ragyogó, tiszta márvány lépcsőkkel. Megmelegítettük a vacsoránkat, megmosdottunk és lefeküdtünk. Visszatérve a vonat-utrá, felejthetetlen látvány volt. Az Alpokon keresztül az ut, szebbnél-szebb völgyek váltották egymást Tarvizitől Udinéig. A vonat vágánya 1 m.-re volt a folyótól, és ott is teljes sebességgel ment, szinte rossz volt kinézni az ablakon, mert alattunk a zugó folyó hömpölygött.

Szerda. szeptember 15. Elmentünk reggelizni, ittunk 1-1 csésze tejet és süteményt, utána megkerestük a velencei ecserit. Itt is sok új holmi van. Itt vettünk 3 orkánt, 2 mohair pullóvertit, 1 öltöny-anyagot, 1 mohair plédet. Oly gyönyörű gyümölcsök voltak, hogy elképesztő, nem tudom, hogy Olaszba csak szép gyümölcs van, mert alma, körte, szőlő, őszibarack, füge, mind olyan hatalmasak és véletlenül sem lehet csunya gyümölcsöt látni. Minden az égvilágon volt a piacon, egyedül massolát nem láttunk, pedig ez volna a hazája.

Megrakodva jöttünk a lakásra. Megmelegítettünk egy soletet, 1/2 liter bort ittunk. Ebéd után elmentünk Velencébe, a belvárosba, ahol szemgyönyörködtető látvány volt a sok gyönyörű holmi. Nem lehet azt szóval elmondani. Az a sok gyönyörű kristály, porcellán, elképesztően szép.

Velence egy bűbályos város, a zeg-zugos utcáival, némelyik 1 méter széles, a házak között a lagunák, kis hidak. Ez olyan szép látvány, hogy nem lehet vele betelni. Hazafelé vettünk egy táskát és a zeg-zugos utakon, nehezen hazataláltunk. Megmelegítettük a konzervekből egy vesevelőt és megettük és lefeküdtünk. Nehezen tudtunk elaludni, a napi sok élmánytól és ebben a méternyi ~~szűk~~ utcában amiben laktunk, volt két vendéglő és még 11 órákor is zsibongás volt.

Csütörtök. szeptember 16.

A lakáson megreggeliztünk, hideget, mert a tegnapi tej elég sokba került. Elmentünk a Szent-Márk térre, -persze gyalog- ott kigyönyörködtük magunkat és bementünk a templomba. Monumentális Katedrális, majd onnan hajóval mentünk a velencei Lidóra. Ami szépet el lehet képzelni, az ott mind meg volt. A jó módnak nyaraló helye.

Az Arany-hidon középén van az út, jobbról-balról, apró kis üzletek, de tömve arany és drágakővel. Ezeknek a kirakatokból egy karperec kisegítene bennünket. Haza mentünk a szállóban megfőztük a levesünket, egy doboz soletet melegítettünk és őszibarackot ettünk. A tegnap vett borból 1 dl.-t ittunk, sokat nem lehet, mert kevés a Liránk. Majd lefeküdtünk, egy kicsit. Utána kimentünk az állomásra körülnézni és a holnapi menetrendet megérdeklődni, mert reggel megyünk tovább Rómába.

Szerencsénk van, hogy tudunk németül, mert ezzel többnyire megértjük magunkat, különösen a pályaudvaron. Itt mindenütt van idegen iroda, ahol több nyelven beszélnek.

Firenze nagy város, sok az üzlet, minden harmadik házban cukorka üzlet, ugyan úgy, mint Velencében, csak ott még több, az édesség üzlet. Az utcák ^{nem} olyan tiszták, mint Velencében, sőt piszkosnak mondhatók.

Az autó-forgalom olyan, hogy nem lehet elmesélni, mindenütt autómata villanyrendőr van és ahol netán nincs, ha a gyalogos át akar menni a tulsó oldalra, úgy olyan előzékenyek, hogy az autósor megáll. Megtörtént, hogy egy taxi jött velünk szemben az utkereszteződésben és mi megálltunk, hogy mehessen. A vezető kiköszönt a kocsávról.

Rengeteg amerikai és nyugati van itt. Ezeket leginkább az Arany-hidon lehet látni. Persze az ő dollárjuk többet ér a mi forintunknál. Na meg korlátlanul hozhatják a pénzt.

Este felé elmentünk sétálni /mert nem mentünk még egész nap/ és egy olyan zápor kapott el bennünket, hogy csak úgy ömlött az eső. Megálltunk egy kapu alatt. 5 perc múlva elállt az eső, de a levegő nem hült le.

Megvacsoráztunk becsomagoltuk a cuccot, hogy reggel nem keljen vele bibelődni, mert még vásárolni kell.

Szállónk egy kis utcában van, de olyan nagy a zaj, hogy hiába fekszünk le, itt a keskeny utcákban egyirányu a forgalom és az autók olyan sebességgel mennek ezekben a keskeny utcákban, mint nálunk az Andrássy uton.

tuk volna egyszerre elvinni az egészet. Betettük az örzőbe, az ára 6 Siling, utána megérdeklődtük a vonat indulását. Ekkor derült ki, hogy nem a Déli-Pályaudvarról indulunk, hanem a Nyugati-ból. Így ki kellett venni a csomagot és átvillamosozni vele a nyugatiba. Ez is 12 Siling fölösleges kiadás. Végre szerencsésen betettük a bőröndöket az örzőbe és elindultunk gyalogosan a Matilkleen strassen végig. Besétáltunk a Hof-Burg-ig, csináltunk néhány felvételt a Burgban, ezután hazamentünk. 1 órakor megebédtünk. Utána a többi csomaggal együtt felültünk a földalattira, de nem jó helyen szálltunk ki és így egy másik villamossal kellett tovább mennünk, de azzal a jeggyel. Egész Bécsset megkerülve érkezünk ki az állomásra. Még jó, hogy korán indultunk, így volt bőven időnk a vonat indulásáig. A megmaradt Silinget még elköltöttük, aztán beszálltunk a vonatba, ahol ketten voltunk a kupében.

Hegyeshalomra érve megszállták a vámosság a vonatot és elkezdődött a vámvizsgálat. A tisztelt atyafi arcpirulás nélkül 1.500.- Ft. vámost rót ránk, persze nem lehet szólni semmit, csak nyeltünk egy nagyot.

A csomagokat nem nézték meg, úgy látszik meg voltak elégedve, a mi bevallásunkkal. Lehet, hogy gondolták magukban, hogy ezek hülyék, hogy ennyit beírtak. Most már mindegy. 3 bőrönddel mentünk és öttel jöttünk haza.

Este 9 órára érkezünk a Keleti-be és taxival jöttünk a lakásig.

Az egész út gyönyörű-gyönyörű volt. Felejthetetlen élményekkel telve. Nem gondoltam Recsken, hogy még ezt is látni fogom.